

[Rager.]

selv give det ærede Medlem en Litteraturhenvisning nu. Det læstes i „Berlingske Tidende“ i Gaar, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen havde sagt, at det, der var tilvejebragt ved Loven i Fjor, var ubrugeligt. Det undrede mig at finde det i en Artikel, der var undertegnet af Redaktør Blædel personlig, for jeg har ikke ellers haft det Indtryk, at hans Form er den perfide, men det var den altsaa ved denne Lejlighed, saa jeg anbefaler ikke det ærede Medlem selv at anvende den Henvisning, som jeg har givet ham. Jeg ønsker at sige, at det, det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen har sagt, er: vor Militærordning kan ikke

„bruges til Krig — jeg mener Krig mod en Stormagt men den har jo andre Opgaver at løse end at føre Krig mod Stormagter, og for disse Opgavers Skyld er den vedtagne Organisation maa-ske rigtig — her har de militære Myndigheder jo haft deres Ord at sige“.

Det er de Ord, som det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen udtalte under Finanslovbehandlingen sidst, og jeg kan passende indskrænke mit Svar til det ærede Medlem Hr. Brorsen til at gøre disse Ord til mine.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen talte manende Ord om Ulykker under Borgerkrigen i Finland. Jeg kan ikke se, at det, selv om vi drøftede Opbygningen af vort militære Forsvar, kan give os nogen som helst saglige Direktiver; derimod kan det naturligvis skabe en Stemning, der kan udløse Uhyggestemninger, men det kan aldrig nogen Sinde være af saglig Værdi, naar vi drøfter danske Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller beskæftigede sig meget stærkt med Spørgsmaalet om Samarbejdet i Norden. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal, for de vedrører jo efter mit Skøn heller ikke Spørgsmaalet om Opbygningen fra første Færd af vor Forsvarsordning, noget, jeg for øvrigt forstod, at det ærede Medlem var enig med mig i. Men der faldt alligevel nogle Bemærkninger fra det ærede Medlem, som jeg gerne vil svare paa. Det ærede Medlem sagde, at hele Folket blev underkastet et lille Partis politiske Vilje. Jeg tror, at begge Regeringspartier er ganske kolde over for alle de Insinuationer, af hvad

Art nævnes kan, som rettes mod os, naturligvis i den Hensigt at benytte en foreliggende Sag til at forsøge at slaa et en generende politisk Samarbejde itu, udelukkende med den Hensigt og byggende formentlig paa akkurat samme Positiviteter i Aar som i Fjor. Jeg erindrer jo i Fjor, at det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel var den, der talte om Uenighed mellem andre Partier, og at den højtærede Forsvarsminister stillede det ærede Medlem over for det direkte Spørgsmaal: Hvor ved De det fra? Og efter at have forsøgt at forskanse sig bag ved dette, at det ikke var som Embedsmand, og efter at have faaet at vide, at der heller ingen var, der insinuerede dette, maatte det ærede Medlem til sidst svare, at det var noget, han havde hørt i Korridorerne. Jeg overlader Diskussionen om, hvad man har hørt i Korridorerne, til dem, der mener, at det er det, vi skal diskutere her. Jeg overlader ogsaa Diskussionen paa Baggrund af Presseudtalelser, der forekommer mig at være fremsat uden tilstrækkeligt Kendskab til de Forhold, hvorom man har udtalt sig, til akkurat samme Bedømmelse.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der altsaa ikke talte om det Forslag, der forelaa, talte i og for sig heller ikke, i hvert Fald ikke positivt, om Forsvarssagen. Han gjorde kun det, som man ynder at gøre fra konservativ Side: han søgte at skabe Stemning, han ledte efter et Symbol. Man har det Indtryk, naar man hører disse Taler, at det staar daarligt til med konservativ Politik, naar man er nødt til at skabe Stemningssymboler, for Positiviteter ønsker man ikke at komme ind paa. Jeg forsøgte forgæves i Fjor under Diskussionen med de Konservative at føre Forskellen mellem deres og vort Forslags Muligheder ind i Diskussionen, men det blev stadig afvist, det interesserer ikke. Man forsøger at bilde det danske Folk ind, at naar det ofrer 45 Mill. Kr., ligger det værgeløst, og hvis det ofrede 75 Mill. Kr., havde det omtrent fuld Sikkerhed for sin frie Tilværelse. Jeg tror ikke, det vil lykkes at bilde det danske Folk ind, at Forholdene er saaledes.

Hartel: Mere og mere bliver det klart, at vi ikke kan forlade os paa den Anskuelse, at Udviklingen vil forme sig efter vore Ønsker og Forhaabninger. — det kan jo